

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Iohanne Canonico regulari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

DE S. IOHANNE CANONICO REGVLARI.

769

Anno autem ab incarnatione Domini sexcentesimo quadagesimo quarto, reuerendissimus pater Paulinus, quondam quidem Eboracensis, sed tunc Episcopus Rhodensis ciuitatis, transijt ad Dominum, sexto Iduum Octobris die: qui decem & nouem annos, & menses duos, & vigintiunum dies Episcopatum tenuit: sepultusque est in secretario beati Apostoli Andreae, quod Rex Edilbertus à fundamentis in eadem Rhodi ciuitate construxit. In cuius locum Honorius Archiepiscopus ordinauit Ithamar, oriundum quidem de gente Cantuariorum, sed vita & eruditione antecessoribus suis æquandum.

Ex lib. 3. Histor. eiusdē cap. 14.

VITA S. IOHANNIS PRIORIS MONASTERII BRIDLINGTONIAE CANONICORVM REGVLARIVM

in Anglia, ex quodam MS. codice per F. Laur. Surium mutato stylo pressius

& contractius descripta. Authoris nomen codex non habuit, sed est

historia grauis, scripta ab eius æquali.

SACRATISSIMAE recordationis Iohannes Prior Octobr. 10.
Bridlingtoniensis, cuius grata solennitas mirifici splendoris radijs vniuersam illustrat & ornat Ecclesiam militan- Cap. 1.

tem, instar immotæ cuiusdam columnæ, in base fidei firmiter collocatæ, mortalium omnium nutabundam confirmat instabilitatem, & benignæ intercessionis consolatione sustentat. Is enim prima florentis ætatis exordia

Multis virtutibus ornatissimus, profugatis vitiorum tenebris, diuini timoris amplexus est itinera, & in Tobie vestigijs insistentis, atq; spei & charitatis multos proferens fructus, sancti spiritus singulare quoddam sacrarium effectus est. A

Multum proficit in studijs literarum, pijs verò parentibus enutritus, & studijs liberalium disciplinarum admotus, breui longo interuallo omnes post se reliquit suos condiscipulos. Neque tamen soli acquirenda scientia deditus erat, sed cælestibus animo inhians, cum esset in schola Oxoniensi, crebro interruptis scholasticis disputationibus, interiori homini excolendo vacabat, templum animi sui supremo principi dedicans, & in Dei ac proximi amore feruenti spiritu sese exercens, vt quidem ad nos perlatum est ab eius condiscipulis fide dignis: atque in ipsa iuuenili ætate Deo toto animo addictus, aduersus illatas iniurias & contumelias placidum & tranquillum sese exhibebat. Leuitatem & petulantiam omnem perpetuo vitabat, suo potius & omnium cupiens militare creatori, quam vanis & frivolis occupationibus tempus terere, & bonas horas male collocare.

Hunc verò in modum in virtutibus enutritus & educatus feliciter in Comitatu Eboracensi in locis maritimis, nec multum à monasterio Bridlingtoniensi remotis, cum biennium exegisset Oxoniæ, ocyus domum reuersus est, atque illic non tam humana institutione partam, quam cælesti vnctione infusam perquisiuit scientiam. Atque in ipsa iuuentute maturos annos induens, quod ætati deerat, virtutum studiosa conuersatione suppleuit. Cum sic autem & scientia & honestis moribus ornatus esset, vir quidam celebris ac opulentus illum suorum filiorum voluit habere pedagogum, qui eos non solum literas doceret, sed etiam à vitijs coerceret. At ille perpensens teneram esse lilij substantiam, quæ spinarum aculeis facile perforetur, timens etiam insipientis libidinis æstus, vicesimo ætatis suæ anno, magno religiose vitæ ardore correptus, virtutibus præclare instructus, Christi sempiterno seruitio se constituit mancipare. Mouebatur enim etiam ijs rebus, quas partim quotidiana discebat experientia, tot inter homines existentibus contentionibus & discordijs diuturnis: partim memoria repetebat è scripturis diuinis, Abel & Cain vno parente editos, columbam & coruum pariter in arca commorantes, Isaac & Ismaëlem inter se colludentes, ab ipsis primis creati orbis initijs improbos bonis admixtos: denique multos vndique male blandientis mundi propositos esse laqueos. Horum igitur accurata consideratione incitatus, Bridlingtoniense cœnobium petijt, atque illic haud secus atque Angelus è celo veniens, hilariter acceptus, monasticum habitum induit, multaque morum integritate conspicuus, & sancti spiritus flamma incensus, regularis obseruantia admodum studiosus fuit. Amabat Deum toto corde & tota anima,

Tunc mente

Cap. 2.

Senilis maturitas in iuuenili corpore.

Gen. 4. 8. 21.

Fit monachus apud Regulares Canonicos.

Caralogus
virtutū eius

mente caelestia suspirabat, mundi huius res caducas omnes contemnebat, mirè perfusus gratia caelesti. Erat humilis, obediens, abstinentia rigidus, iustitia tenax, continentia insignis, in vigilijs frequēs, strenuus in precibus, spiritu feruens, in sermone circumspēctus & marurus, spe firmus, perpetuò in Dei seruitutem intentus. Cū alijs more suo vanis oblectamentis sese dederent, ipse vel orationi, vellectioni incumbēbat. Disciplinā monasticā tam fuit exactus cultor, vt nec minimas constitutiones negligeret: quod idem etiam suis fratribus in supremo spiritu attentius commendauit. Tanta verò humilitate fuit, vt cū diuina officia attentissimo corde perfolueret, libenter totis viribus aliorum vices impleret: in incessu autem omnē mundanorum hominum pompam prorsus fastidiret & negligeret.

Cap. 3.

Propter eius eximias virtutes demandata ei fuere Praeceptoris, Eleemosynarij, & Supprioris ministeria, in quibus rectè atque ordine sese gessit. Ab alijs functionibus, quae mundi huius tumultibus & tempestatibus expositae sunt, ad tempus illum diuina prouidentia praeseruauit, ne animus recens, virtutum ornamentis pulchrè compositus, mundi huius occupationibus implicatus, fallaci rerum labentium amore obfuscaretur & excicaretur. Ità ille protector noster Deus, vt quondam Noè à diluuiò, Lot ab caelesti incēdio, Isaac ab impendēte gladio, Ioseph à foeminae calumnia & carceris angustijs, Moysen ab ira Pharaonis, Rahab à ciuitatis excidio, Ionam à mortis periculo, Sufannam à falsis testibus, Danielem à leonibus, tres pueros ab ignibus, sic monasticā disciplinā specimen à saeuientis seculi potestate seruaui.

Gen. 8. 19.
22. 41.
Exod. 2.
Iosu. 6.
Iona. 2.
Dan. 13. 6.
& 3.
Cap. 4.

Recusat monasterij praefecturam.

Sed cū crederet fama virtutum eius, accidit, vt monasterij Praeposito in fratrum manus suum munus resignante, vota omnium, sancto id agente spiritu, in eum conferrentur, quòd ea functione dignum eum existimarent. Sed ille, vt erat humilimus, ità ait ad eos: Irāne vos pygmei imbecillas vires in Ecclesiae structura columnam vultis constituere? hominem caecum hostiles dolos & machinas posse peruidere putatis? aut canem mortuum, latratu suo lupos gregi Dominico insidiantes abigere? An verò ignoratis, dum abest maceria aut idoneum munimentum, vineam Domini fraudulentas vulpeculas demoliri? Itaque ego multa inuolutus ignorantiae cecitate, etiamsi ad columnam alliger, & multis conficiar plagis, non tamen ausus ero isthuc in me onus recipere. Ità illo sese excusante, alius electus est. At illo intrā annos non multos peste sublato, diuinā sapientiae prouidentia volens lucernam, tanta luce conspicuam, suis radijs etiam alijs pralucere, id effecit, vt denuò liberis fratrum suffragijs electus sit. Et quanuis ille oneris eius immane pondus attendens, egrè ad tempus animi sui aestus tolerārit, tandem tamen diuina consolatione perfusus, atque maiori ex aetate maturiori accedente iudicio, animaduertens quanto laboriosior est vita huius peregrinatio, tanto ex Dei gratia illustriorem quoque fore triumphum ex hoste tartareo, supposuit humeros farcinae, confidens in clementia & adiutorio Saluatoris.

Inuisus tandem fit Pilato: Iui cec nobij.

Cap. 5.

Eius eximia charitas erga omnes.

Eo autem honore sublimatus, quemadmodum sese gesserit, ingenij nostri tenuitas pro dignitate explicare non potest. Esuriētes pavit, nudos vestiuit, frigus temperauit, dolori consolationis fomēta adhibuit, lachrymas absterfit, oppressos subleuauit, carceres aperuit, pacem conciliauit, foederatos confirmauit, confopiuit lites, remoratus est bella, produxit inducias, agris salutem, seruis libertatem restituit, dilatauit mœnia, clementia profligauit crudelitatem, detexit fraudes quodam veritatis fūco illitas, destructa instaurauit, noua construxit aedificia, agris foecunditatem, horreis vbertatem, attulit. Porro verò quieti contemplationis feruentius operam dedit, cum fratribus nocturnis pariter & diurnis horis preces Canonicas tam accuratè perfoluens, vt audito campana signo, negocijs secularibus occupatus si fuisset, voce lamentabili sapiēter fratribus diceret: Nunc quidem animus cupit cum cæteris ire ad ecclesiam, sed heu aliundè impeditur: Ità nimirum Rachelis castos amplexus expetens, vt tamen Lia diligentiam sibi minimè putaret omittendam.

Cap. 6.

Magnus feruor sacrificantis.

Solebat etiam frigidissimis anni temporibus in aurora Missae sacrificium facere. Itaque omnipotentis Dei amore accensus inexplicabili, ob nimium animi ardorem quadam deponere vestimenta, frigori arcendo opportuna, nihil interim sentiens asperimum gelu: immò verò ab eius vertice visabantur densi prodiere vapores, perindè vt solet ex multum bulliente aqua. Interim nonnunquam rapiebat spiritus eius in Deum, corpus verò quasi exanime cernebatur, suoque pondere depressum, subsistere vix potuisset, nisi ab alijs esset sustentatum. Quodam die eiusmodi iu-
cunda

cunda deuotione affectus, in sacello suo Missam celebrare voluit, ministro illius ei assistente cum homine quodam seculari. Premissis igitur priuatis orationibus & meditationibus, mox sacerdotales induit vestes: cumque anhelo pectore caelestis patrie gaudia contemplaretur, vsque ad Epistolam omnia rite peregit. Tum vero clam dixit ministro, vt secularem hominem e sacello iuberet abscedere. Quod cum factum esset, vsque ad diuino est amore inflammatus, vt praemulto lachrymarum imbre verba pronunciare non posset. Quod tamen ille non virtuti, sed infirmitati attribuit, nolens vt minister eius ad aliorum notitiam id gloriabundus perferret. Sed erat certe ille egregie humilis, vt etiam eos diligeret, qui ipsum contumelia afficerent, ingratos beneficijs obrueret, vanas adulantium laudes odiret, honores fugeret, cum inferioribus ministraret, proeuectioribus sociabilem se exhiberet.

Magna eius
humilitas.

Porro regi sibi commisso vigilanter intendens, aduersum maligni demonis tentationes subditos suos & exhortationibus, & exemplis bonis egregie animauit. Desides & pigros in prestando officio, castigabat: pie & religiose se gerentes, fauore & amore prosequabatur. Diligenter aduonebat fratres, vt a domibus officialibus mulieres excluderent, ne mente vacantes libidini, a beatorum confortio fierent alieni. Cum fratribus in refectorio cibum capere solebat, nisi hospites eiusmodi superuenirent, quibus cum adesse oporteret. Noctibus cubabat in dormitorio, nocturnisq; precibus, quas Matutinas vocant, perugil intererat, multum reformidans, si secus tempus expenderet, cum lampade vacua non se peruenturum ad epulas caelestium nuptiarum. Aegrotos sollicitate visitabat, eis opportuno tempore res necessarias subministrans. Apud hospites iucundus erat, & sapienter alijs escas appostas distribuens, ipse inter delicata fercula solo pane sapientissime vescabatur. Quod tamen ne alijs admirationem, ipsi gloriam inanem pareret, cibos conscindebat ac partiebatur, sed caute in quodam vasculo eos reponens, cum edere putaretur, Dei amore carnem abstinentia macerabat.

Cap. 7.

Non est mē-
te vacandū
libidini.

Mira absti-
nētia inter
epulas.

Sermo eius haudquaquam infructuosus fuit, nec delectabatur verbis friuolis & superuacaneis, sed vtilibus, ab ipsa scriptura diuina depromptis, cuius erat admodum studiosus. Mos illi fuit, nocturnis precibus persolutis, reliquam noctis partem studio deuotionis impendere, solo Deo conscio, quid ab eo fieret: accurateq; in suos actus quotidianos inquirere, idque non sine lachrymis & eiulatu. Ita meditando & contemplando vsque in auroram, qua sacrificium Missae offerebat, praeclare occupatus erat: communis quoque aduersum vitia, omnium conditori multas gratias agebat. Tanto igitur deuotionis igne inflamatus, tot virtutibus instructus, precibus diligenter intentus, rara benignitate conspicuus, caelesti consolatione abunde fruebatur. Quam vero insigni fuerit patientia, sequens historia declarabit.

Cap. 8.
Sermo eius
qualis fue-
rit.

Noctis exer-
citia.

Quidam e fratribus eius monasterij, magno furore commotus, procaciter ingressus in aulam, vbi vir mansuetus cum quibusdam familiariter conferebat, multa in eum conuicia contumeliose & impotenter iactabat, minis & clamoribus id se effecturum sperans, vt ira permoueretur. At ille fellis expers, columbinae simplicitatis amans, ne verbum quidem ei respondit. Id cernens quidam, praeter ceteris viro Dei familiarior, Cur tam, inquit, atrociam huius hominis dicta perfers, cum verbo vno edicere possis, vt redeat ad cubiculum suum? Vides, quas suis verbis rationes praetextat, vtque ex latentis nequitiae fouea tumens superbia, innocentiae proculcatrix, caput exerat suum? Quid ita negligis existimationem tuam, honorisque tui iniuriam? Cur tantae nequitiae administrum non reprimis? Ei beatus vir sic respondit: Si flamma vorax aedificij tecta lambens, in sublime feratur, num tu consulte facturum putabis eum, qui plus etiam materia in flammam injicere velit? Frater iste ad praesens magno ardet furoris aestu, cui si ego comminationum faculas ad mouere velim, furor eius magis magisque inflammabitur, atque ita fiet, vt in rectam viam placide & amanter reuocari non possit. Sed vbi haec flamma defuerit, tum demum ad opportuna remedia animo deliberato accedemus. His dictis, nihil commotus abscellit, cum Dauidae sacrae scripturae pulsans citharam, atque ita Saulis insaniam temperans. Ea enim suauissima harmonia didicerat inuidiae vesaniam profligare. Quis, obsecro, tantam in eo non admiretur tolerantiam & aequabilitatem, cum alioqui natura & habitudine esset cholericus, cuiusmodi homines solent facile ira commoueri, & tamen naturae propensiones comprimens, diuinae gratiae beneficio Christi se fidelissimum sectatorem comprobavit?

Cap. 9.
Modestissi-
me fert con-
tumelias.

Elegans si-
mile.

1. Reg. 16.

Porro etiam probatissimorum Ecclesiae Doctorum libros, scripturarum amator

Cap. 10.

Legit san-
ctos Patres.

ardentissimus, studiosè perlégit, lectosq; memoria cōmendauit. Rerum externalium ea moderatione curāgessit, vt tamen animā cum Deo coniugendā studia non omittet. Ocium, vitiorum omnium fomentum, strenuè à se repellens, aut in Marthæ labores actiuos, aut in Mariæ quietas & iucundas contemplationes, incumberebat.

Cap. 11.

Frater quidam à mercatore non paruo are sibi cucullum comparauerat. Sed postea cōquestus est venerabili viro, mercatorem illum contra fidem datam intoleranda ipsū iniuria affecisse. Tum verò piissimus pastor, eius fastum & superbiam sanare volens, cum non esset nescius, quemadmodum rubigo ferrum, & tinea vestem corrumpit, ita superbia religiosam vastari humilitatem: manum suo pectori admonuit, sicque locutus est: Nimij precij est cucullus sex solidorum, vt illo tam putre cadaver obtegatur: his verbis fratrem cupiens prouocare, vt spreto superbo habitu, ipsius humilitatem imitaretur. Nam quidam multa instantia apud eum egerant, vt propter functionis suæ dignitatem preciosis vteretur pellibus: sed ille modestissimè respondit: Agnorum pelliculæ abundè sufficiunt arcendo à nostris corporibus frigori: videlicet nolens eorum ineptis persuasionibus obsequi, qui iam in sui contemptu perseverans, secularis pompæ fastum omnem protriuerat, & adulterantem superbiam eneruandi acceperat vires.

Superbia p-
niciosa mo-
nacho.Respuit pō-
pam vestiu

Cap. 12.

Cum Vitas sanctorum Patrum legeret, diligenter obseruauit locum quendam, vbi impurus dæmon scribitur visibilis apparuisse cuidam eremita: Quod etiam venerabilis memoriæ Vuilhelmum * Slegthholmensem, tum quidem Capellanum, vt vocant, nunc verò miraculis celebrem, quibus illud monasterium egregiè condecorat & illustrat, cum permouisset, sciscitatus est à beato viro, quid causæ sit, quod non ita iam conspicuum se præberet satan, vt olim consueuisset sanctis illis patribus. Ille verò respondit: Antiquorum Patrum animos non fallax splendor & inanis gloria, sed diuina gratia illustrat. Itaque facilè illi fraudulenta inimici machinationes peruisibiles appa-
rentes, ceu pugiles inuicti illum fortiter expugnauerunt. Quod ille superbus non ferens, difficilima tentationum certamina illis objiciebat, monstruosas formas & terribilissimos impetus eis ingerens, vt vi illos protruderet in peccata. Nos verò qui facilè ei obediunt, occultis tentationum iaculis citò prosternt, etiamsi nullam nobis tetram speciem representet.

Cur demo-
nes antiq-
patribus vi-
sibiles appa-
ruerint, no-
bis nō itē.Cap. 13.
2. Par. 9.

Fama sanctitatis beati viri procul euagante, perfectissimi quiq; Britannia viri, affinitibus terræ properarunt ad eum, audituri sapientiā Salomonis, planè persuasum habentes, se felices redituros in sua, si eius essent perfrui colloquio. E quibus nonnullis sciscitantibus, cur perfectius institutum monasticum non complecteretur, ille sapienter respondit: In quolibet monastica vitæ genere possumus continenter animo cælestis patriæ gaudia contemplari, & in virtutibus progredi. Interim tamen fateor me huius instituti ea, quæ substantialia vocant, necdum impleuisse. Itaque temeritatis iurè arguendus sum, si laxioris vitæ etiam minima non obseruans, arctiori disciplina me tradam, sublimia professurus. Quibusdam verò percontantibus, quis canon monasticus potissimum consecrandus sit, ille mox respondit, Euangelium secundum Iohannem, Canones omnes excellere. Et certè ipse beatus vir inter huius procellosæ vitæ tam varios casus & innumera discrimina, diuini amoris pennis ultra sidera sublabentis euanescere, præclaram sancti Iohannis doctrinam, sibi ipsi vitæ normam delegit. Et sicut inter quatuor Euangelistas beatus Iohannes sublimiter ad cælestia instar aquilæ enolans, summæ Diuinitatis mysteria euidentius pronunciauit: sic nostris temporibus alius Iohannes, cælestium mysteriorum probè conscius, eximio contemplationis volatu, calcatis terrenis, se cælestibus inseruit. Cui rei confirmandæ non parum confert id, quod iam dicturi sumus.

Cap. 14.

Cum aliquandò ex officio inuiseret loca diuersa, quæ monasterij ipsius ditione tenebantur, ad quandam inclusam diuertit in Comitatu Richemundia, vt inter tot externas occupationes spiritualibus colloquijs animum accenderet & inflammaret. Oblata autem fuerat illi inclusæ superiori nocte visio, illam consolans atque confirmans, quam ea beato viro exponens: Vidi, inquit, obscura nocte, nulla apparente luna, aquilam mirè formosam, expansis alis domum hanc circunvolitare, in cuius rostri acie chartula breuis hærebat, cui hæc verba erant inscripta: Iesus est amor meus. addiditque inclusa illa: Tu verò pater, es aquila illa pro tuorum excellentia meritorum, qui magna animi constantia, mundi contempto amore, diuino fortiter inheres.

Visio inclu-
sæ cuiusdā.

Ille

Ille verò ad hæc ità respondit: Nos quidem eo animo huc accessimus, vt mutuis colloquijs omnipotentis Dei gratiã & beneuolentiam nobis conciliaremus: at nunc, vt video, malus dæmon, vitiorum nostrorum sagax explorator, per tot inanes sermones sibi in animos nostros aditum parat. Atque his dictis, ocyùs abcessit. Eum autem subitum recessum inclusã molestè ferens, sæpiùs conquesta est, se vix vllum vnquàm conspexisse, qui tam celeriter ab incauta laudatione sese subduceret.

Multum ab
houet à va-
nagloria.

Idem autem ipse beatus pater, animarū intrepidus & inuictus moderator, aduersus monasterij quantunuis terribiles oppressores clypeò fortitudinis sese armabat. Administer quidam Lancastræ illustrissimi ducis, exactor sæuissimus, illum suū dominum, tanquàm Assuerum alter crudelis Aman, in augmentum facinoris sui, in innoxium Mardocheum sceleratè incitabat: fretusque eiusdem principis autoritate, tumentis animo viro mansuetissimo multas intentauit minas in monasterij irreparabile detrimentum. Contrà verò sanctus vir, constantia armatus, nihilque eius furore fractus, studuit lenire eius commotum animum, copiosè ei satisfaciens de ijs omnibus, quæ obijciebat: atque tandem in hæc verba prorumpit: Vide, nè pro vitioso erga dominum tuum studio & amore, qui te eò impellit, vt bona nostra quotidie affligas & diripias, in tartarum detrudaris, poenas illic daturus æternas, moxq; recedens, à Domino opem & consolationem petijt. Et ecce manè sole illucescente, qui paulò antè inflatus superbia, Luciferum quendam repræsentabat, magna cordis contritione immutatus, grauius pollicetur, se perpetuum deinceps ei monasterio amicum fore: quod etiam reuerà præstitit, in rebus agendis fidelem monasterio nauans operam. Ità nimirum gratia sancti spiritus mutat mentes improborum, efficitque vt bonos ament, quos antè stimulante inuidia persequebantur.

Cap. 15.

Hest. 3. &c.

Quidã mo-
nasterij ho-
stis, subito
mutatur in
amicum.

Multi verò etiam miracula perpetravit vir beatus, è quibus nonnulla his inferemus. Quinque viri maris tempestate iactati, in summo discrimine versabantur, ità vt se euaturos desperarent. Tandem sua lugentes peccata, atque ad animum reuocantes præclarè gesta à beato Iohanne, etiamnum in corpore de corpore egregiè triumphante, illum, continenter inuocârunt. Interim vident quendam viro sanctissimo corporis lineamentis similitum, in habitu regulari ipsis apparentem, & nauis malum sua manu firmantem, ipsamque nauim ad optatum litus appellentem. Illi tanto beneficio affecti, lætabundi properant ad monasterium, beatum virum inuisere cupientes. Vbi ad ecclesiam ventum est, ille eis venit obuiam: & cum nunquàm antea visus eis fuisset, ex imagine, quam in mari viderant, eum agnoscunt: aduoluuntur ad eius vestigia, gratias agunt pro liberatione suã à tam præsentis periculo. Sed vir Dei docet eos diuinæ benignitatis id tribuere, nihil sibi: hac ratione inanis gloriæ fumos discutians. Potest in hoc miraculo beatissimo Nicolao Episcopo comparari, cum quo tanquàm illustri lucerna lucens in hoc mundo, bestialis corporis motus edomuit.

Cap. 16.

Inuocatus,
liberatur in
maris peri-
culo versan-
tes.

Simile mi-
raculum le-
gitur de S.
Nicolao.

Famulo quodam cum illo familiariter colloquente, vir piissimus de vxoris & filiarum eius valetudine percontabatur. Respondit ille: Vxor quidè rectè habet: sed iam grandæua, & filiarū solatio destituta, spem omnem fecunditatis mihi abstulit. Tum vir Dei: Abi, inquit, domum. Dominus autem prosequatur te in deficiente gratia sua. Vbi proximè ad me redieris, indicare nè omittas, quo in statu sint res vxoris tuæ. Et ecce concipit mulier, & duas in lucem edit filias: quarum alteram gibbus mitè deturpans, ipsam quoque eius faciem horrendum in modum occupauit. Reuersus postea vir ille ad monasterium, & cum sanctissimo viro colloquens, rogatur ab eo, quānam vxor valeat & filiarum. Tum ille: Vtinam, inquit, sanctissime pater, alteram filiam mors ab hominum oculis auferret, quam gibbus adeò deformat, vt sine horrore adspici non possit. At vir Dei: Ab originis, ait, macula salutaris lauacro repurgatam, non debes horridam dicere: sed tamen ocyùs domum te conferens, digitum ponas in gibbi summo vertice, quemadmodum ego nunc digitum impono fronti tuæ: ego verò rogabo incessanter Dominum, vt sanetur. Redit ille domum, ter apponit digitum gibbo, atque intrã breuis horæ spatium puella curatur. Venit vterque parens ad virum Dei, pariter multis eum laudibus vehunt. Sed increpantur ab illo, perpetuumque eis indicitur eius rei silentium, donè ipse superstes erit: monenturque laudare Deum, & ei sine intermissione gratias agere. En alterum nobis Eliseum, Giezi puerum cum baculo mittentem ad excitandum mortuum: vbi tamen id interest, quòd Eliseo absente, nihil profecit Giezi: at nostro Iohanne etiam absente, ad famuli contactum restituta est puellæ sanitas.

Cap. 17.

Eius preci-
bus anus pa-
uit duas fi-
lias.

Curatur gib-
bosa puella.

4. Reg. 4.

Cap. 18.

Alio tempore foeminam e febris valde laborantem curavit precibus suis. Accessit quandoque ad granarium, & cum vidisset perparum illic haberi frumenti, quod fratribus sufficere non posset, ait ad ministros: Frumentum isthuc diligenter asseruate, cui Deus larga manu addat benedictionem suam, illudque augeat & multiplicet. Non fuit inanis tanti viri deprecatio, frumento illo intantum aucto, ut decem partibus priorem mensuram excederet. Eundem in modum postea etiam hordeum auctum est.

Frumentum diuinitus augetur, illo deprecate.

Cap. 19. Peste correptur.

Adueniente autem tempore, quo sancta eius anima post reportatam ab hoste victoriam, sedes aethereas penetratura erat, peste correptus est in latere. Venientes igitur ad se fratres, morbo ingrauescente, paucis hortabatur, ut humilitatis, concordiae & obedientiae iura semper illaesa seruarent, atque per charitatem vnanimes, statuta monastica etiam minima religiosè custodirent, ipso defuncto, concorditer eligerent pastorem, qui charitatis eloquijs gregem illum confirmaret, dirigeret ac tueretur. Et cum in mentem ei venisset, noluisse Christum in domum reguli intrare, ne diuitias suscipere videretur: & diuitem epulonem cruciari apud inferos, Lazarum in sinu Abrahae quiescere, acriter in diuitiarum amorem inuectus, eas suo exemplo docebat contemnendas, ita subiungens: Auri copiam nostra crumena non habet, nec tamen, Christo nos adiuuante, quicquam vili hominum debemus. Animaduerto quidem, nos non placuisse omnibus: sed tamen qua ratione functi simus munere nostro, certis indicijs, me defuncto, cognoscetis: resque ipsa quorumcunque, infensis animis facta nostra carpentium, ora ocludet.

Iohan. 4. Luc. 16.

Contemnit diuitias.

Cap. 20.

His absolutis, cum magis magisque pestiferum virus incretueret, ille cilicio ad nudam carnem indutus, celeriter dissolui cupiebat, & esse cum Christo. Superuenit autem medicus quidam, qui hortabatur eum remedium accipere aduersus morbum illum, non quod speraret pelli eum posse, sed ut ad tempus mitesceret. Cui sanctus vir: Si omnino, inquit, sumenda est medicina, parati sumus humiliter obedire: memor enim erat regula, sic iubentis: Fiar sine murmure de consilio medicinae. & sequitur: Faciat, quod faciendum est pro salute. Postquam enim usus est pharmaco illo, perspicue animaduertit omnes spiritus interiores paulatim reuiuiscere. Sed paulo post cum alij egressi essent, dixit ad Capellanum: Sentiò iam, ut medicina vim morbi à corde depulerit, at tamen adest praeforis mors. Sic igitur tribus continuis diebus decumbens, saepe beatorum spirituum visitatione & caelestibus visionibus confortatus est, idque adeo, ut pro illorum supernorum civium reuerentia, quos sibi assistere cernebat, sursum adspiciens, crebro deponeret pileum, eosque hilariter salutaret. Tanta autem virtutum gloria cumulat, decem & septem annis Prioris officio strenue functus est, & anno aetatis suae sexagesimo, sexto Idus Octobris, ea hora, quam Capellano praedixerat, à corpore migravit in caelos, & in diuinis lucis abyssum.

Vititur medicina.

Saepe eum decumbentem inuenerunt Angeli.

Obitus eius

Cap. 21. Innocentia & munditia eius qualis fuerit &c.

Multis ille virtutum exemplis, tanquam luculentis radijs, militantis Ecclesiae firmamentum, dum adhuc viueret, illustrauit. Innocentia Abel fuit, Enoch munditia, quando proculcatis vitijs, per virtutum itinera cum Deo ambulauit. Spei certitudine Noè, ex virtutum materia arcam cordis fabricans, qua ab inferorum diluuiò & fluctibus aestuantis gehennae liberatus est. Abraham fide, duos enutrients filios, qui eius vestigijs inhaerentes, illud monasterium miraculorum signis illustrarunt. Iacob labore, propter Rachelis obtinenda consortia, Liae actiuas occupationes non recusans. Iob & Tobias patientia, inimicorum vexatus iniurijs, nec tamen peccans labijs suis. Humilitate Dauid, Salomon sapientia, dedit enim ei Dominus cor sapiens ultra omnes eius decessores. Ezechias poenitentia, etiam ob minima peccata multis se lacrymis afficiens, & non mediocriter dolens. * Iohannes Euangelista castitate, corporis luxum castigans, & omnia contemplanti Deo semper placere desiderans. Iohannes Baptista abstinencia, inter delicata fercula, contempto gulae appetitu, paucis, iisque minimè delicatis, contentus escis. Post obitum suum multis claruit miraculis, ab obsessis expellit daemones, paralyticos sanat, claudis restituit gressum, caecis visum, permultos vita sanctos excitat, leprosos curat: omnia morborum genera, si cum deuotione inuocetur, profligare nouit. Quod si nos singulatim annotare velimus, quae virtus diuina & in vita, & post obitum per illum operata est, lectori nimia rerum copia fastidium afferemus. Et tamen si quis nosse ea velit, extant in eius monasterio codices, in quibus innumera beneficiorum eius genera conscripta habent.

* Sufannam habet Auctor.

Multa post eius decessum miracula.

habentur. Obijt vir sanctissimus anno à partu Virginis millesimo trecentesimo septuagesimonono: regnante Domino nostro Iesu Christo, cui cum patre & spiritu sancto est honor & gloria in secula seculorum, Amen.

MARTYRIVM SANCTORVM ET GLORIOSORVM CHRISTI MARTYRV, TARACHI, PRO-
bi, & Andronici, vt habetur in Simeone Metaphraste.

IOCLETIANVS tenens Romanorum imperium, 12. Octobris
vir, qui errori cultûs dæmonum erat mirum in modum
addictus, volebat quenlibet Christianum abiurare piera-
rem, veramque religionem, literis & edictis per vniuer-
sum orbem terræ spargens hanc impiam vanitatem. Ea
de causa multis quidem ex fidelibus labefactabatur ani-
mus: alij autem metu tormentorum, quorum minæ fu-
erant intentatæ, in solitudinibus latebant & montibus.
Pijs enim vbiquè erant tensa retia & laquei. Tunc verò
fortissimi Christi milites, qui tres quidem erant numero,
& genere solo & differentia patriæ diuidebantur: (Tara-
cho enim primo martyrum, patria erat vrbs Claudij Cæsaris. Probo verò, quæ ad
Orientem sita est, Pamphylia: Andronico autem ætate tertio, insignis metropolis
Ephesiorum) in Deum autè charitate & fide, vniū esse apertè cognoscebatur: cum
vel solum versari cum impijs, reputassent esse abnegare pietatem, seipsos separantes
à communi multitudine, tacitè, & per se alebant suum in Christum desiderium. Cæ-
terum vel ipsam vitam non putabant vitalem, nisi essent Christi passionum propter
Christum participes. Scopus autem erat eis suæ ad Deum orationis, à martyrio mi-
nimè excidere, & non facere Christi iacturam, quem pro omnibus habere delogerat.

Cum versaretur in his beati athletæ, mittitur in partes illas quidam Præses ab Im-
peratore, nomine Maximus, vir, qui ad extremam processerat in dæmonibus colen-
dis superstitionem, & cuius crudelitas iactabatur vulgi testimonio. Is cum ad Tarsen-
sium venisset ciuitatem, protinus ad examinationē sedit in excelso tribunali iudicās,
aut certamen potius parans longè difficilimum. Illi autem assistebat magna multi-
tudo licetorum, qui illius nutibus & gestibus se promptè parituros esse significabant.
Cum ergo ijs, qui tunc erant cultores dæmonum, martyres propter veram religio-
nem euassent manifesti, & iam comprehensi fuissent, ij, quibus hoc incumberebat of-
ficiū, iudici de illis significarunt. Ipse autem veruit quidem eos sisti communiter,
sed singulatim potius introducens, eos examinabat, maligno hoc agens consilio, &
cogitans fore, vt inuidios sic facilius expugnaret. Et primus quidem, videlicet ætate,
Tarachus in medium accedens, cum rogatus esset, quisnam vocaretur, seipsum con-
fessus est esse Christianum, intrepidè dicēs iniusto iudici: Quod tu, tanquàm crimen,
persequeris, hoc est mihi ornamentum, & nomen proprium. Quoniam verò id quo-
què, quod à parentibus mihi fuit impositum, vis scire, vocor Tarachus. Cum autem
essem miles, infernè abnegavi militare, quoniam arma nostra, qui sumus Christiani,
non sunt carnalia, sed Deo potentia (vt dicit Paulus) ad destructionem aduersarij. Fac
ergò, quod velis: ero enim tibi per Deum, qui est in me, stimulus & perturbatio. Et
nec me senectutis & canorum admoneas, qui sum iuuenis animi alacritate: neque
quod inconsideratè, & præter rationem sit à tuis Imperatoribus, id voces legem pa-
triam. Vnus est enim noster & verus pater, Deus, qui nos etiam produxit ad essentia-
m. Tui verò dii cum sint ligna & lapides, sunt abominationes. Talia sunt, quæ à tuo
Imperatore coluntur simulacra.

His accedens iram Iudicis, vt qui dijs insultaret, & Imperatoribus, in maxillis pro-
tinus subiit iniuriam: deinde etiam in collo multis horis fuit verberatus. Quod spe-
ctaculum ne poterant quidem ferre ij, qui aderant: quocirca aggrediebantur etiam
admonere, vt stultè loqui, sicut eis videbatur, desisteret. Quibus martyr scitè admo-
dum & appositè: Cum sexaginta, inquit, toros sex annos diligenter hanc stultā exer-
cuerim locutionem, hora vna, quod tam longo tempore est acquisitum, expellam?
Nequaquam per hoc, quod pro pietate suscipio certamen, & per meam in Chri-
stum verum Deum fidutiam, neque si nobis alius minetur Maximus, hoc longè gra-
uior

12. Octobris
Cap. 1.
Multi defi-
ciūt in per-
secutione
Diocletiani
Horū mar-
tyrum pa-
tria.
Pietas.
Scopus eo-
rum: quis
fuerit.
Cap. 2.
Cōprehē-
duntur san-
cti martyres
Tarachi cō-
stantia.
2. Cor. 10.
Inueniunt se
dicit animi
alacritate.
Cap. 3.
Cæditur in
maxillis &
collo.

